

Hubert en Dansercoer verliezen strijd tegen ijs

BRUSSEL - Met tranen in de ogen hebben Alain Hubert en Dixie Dansercoer donderdag het einde van hun noordpoolexpeditie *Compacq Pole II* aangekondigd. Een moeilijke beslissing, maar de enige juiste omdat ze anders hun eigen leven en misschien dat van anderen in gevaar zouden brengen.

Thierry Goeman

Hubert en Dansercoer werden niet op hun waarde geklopt. Ze hadden alleen het geluk niet aan hun kant. Het weer viel enorm tegen en van een witte vlakte was nauwelijks sprake. Door de slechte toestand van het pakijs bleven ze steken op een daggemiddelde van acht kilometer in plaats van de vooropgestelde 24 kilometer. Zo komt het dat ze na 53 dagen amper 400 kilo-

meter aflegden en nog 1.100 kilometer van de noordpool waren verwijderd. De droom om nog verder door te steken tot het Canadese Ward Hunt, hadden ze eerder al laten varen.

"Afgelopen weekend werden Dansercoer en Hubert ziek, maar dachten helemaal niet aan opgeven", zegt Michel Brent die Dixie en Alain donderdag via de satelliettelefoon probeerde te troosten. "De beslissing om te stoppen is niet genomen omdat ze het niet meer zagen zitten, wel om veiligheidsredenen. De Canadese luchtvaartmaatschappij First Air, gespecialiseerd in het evacueren van gestrande poolreizigers, liet woensdag weten dat ze het tweetal na half mei niet meer van het ijs kan plukken. Normaal kan dat tot half juni, maar door de slechte weersomstandig-

heden zou het te gevaarlijk zijn om met een Twin Otter te landen op het gescheurde ijs. Gezien ze de noordpool onmogelijk voor 15 of 20 mei konden bereiken en het toestel niet verder kan vliegen zonder een tankbeurt onderweg, hadden ze niet veel keuze."

Bij hoofdsponser Compacq in Diegem, dat bijna een half miljoen euro in de expeditie investeerde, is de ontgoocheling groot maar is men ervan overtuigd dat Hubert en Dansercoer de juiste beslissing namen.

Alles wordt nu in het werk gesteld om hen zo snel mogelijk naar België te halen. Met een beetje geluk kan Dixie Dansercoer zijn vrouw nog bijstaan bij de bevalling van hun eerste kindje. "Een magere troost", aldus een zwaar ontgoochelde Julie Brown.